

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 17ης Ιουνίου 1999 *

Στην υπόθεση C-260/97,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Bundesgerichtshof (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 για την ερμηνεία από το Δικαστήριο της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Unibank A/S

και

Flemming G. Christensen,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 32, 36 και 50 της προαναφερθείσας συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 σχετικά με την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24) και με τη σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 σχετικά με την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 1),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet, πρόεδρο τμήματος, J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward (εισηγητή), L. Sevón και M. Wathelet, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola

γραμματέας: R. Grass

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- η Unibank A/S, εκπροσωπούμενη από τον Hans Klingelhöffer, δικηγόρο Ettlingen,
- ο F. G. Christensen, εκπροσωπούμενος από τον Rüdiger Stäglich, δικηγόρο Darmstadt,
- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Rolf Wagner, Regierungsdirektor στο ομοσπονδιακό Υπουργείο Δικαιοσύνης,
- η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον John E. Collins, Assistant Treasury Solicitor,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον José Luis Iglesias Buhigues, νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τον Bertrand Wägenbauer, δικηγόρο Βρυξελλών,

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 2ας Φεβρουαρίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με διάταξη της 26ης Ιουνίου 1997, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 18 Ιουλίου 1997, το Bundesgerichtshof υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 για την ερμηνεία από το Δικαστήριο της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, δύο προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 32, 36 και 50 της εν λόγω συμβάσεως (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 σχετικά με την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24) και με τη σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 σχετικά με την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 1, στο εξής: Σύμβαση των Βρυξελλών).
- 2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκλυψαν κατά την εκδίκαση διαφοράς μεταξύ της Unibank A/S (στο εξής: Unibank) και του F. G. Christensen, αντικείμενο της οποίας είναι η αίτηση της Unibank για περιαφή του εκτελεστήριου τύπου σε τρία έγγραφα περί αναγνωρίσεως χρέους.

Το νομικό πλαίσιο

- 3 Το άρθρο 32, δεύτερη παράγραφος, της Συμβάσεως των Βρυξελλών προβλέπει τα εξής:

«Η κατά τόπον αρμοδιότητα καθορίζεται από την κατοικία του προσώπου κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση. Αν το πρόσωπο αυτό δεν έχει την κατοικία του στο

έδαφος του κράτους εκτελέσεως, η αρμοδιότητα καθορίζεται από τον τόπο εκτέλεσεως.»

4 Το άρθρο 36 της Συμβάσεως των Βρυξελλών ορίζει τα εξής:

«Αν η εκτέλεση επιτραπεί, το πρόσωπο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση μπορεί να προσφύγει κατά της αποφάσεως μέσα σε ένα μήνα από την επίδοσή της.

Αν το πρόσωπο αυτό έχει την κατοικία του σε συμβαλλόμενο κράτος άλλο από εκείνο στο οποίο εκδόθηκε η απόφαση που επιτρέπει την εκτέλεση, η προθεσμία είναι δύο μήνες από την ημέρα που του έγινε η επίδοση προσωπικά ή στην κατοικία του. Η προθεσμία αυτή δεν παρεκτείνεται λόγω αποστάσεως.»

5 Το άρθρο 50 της Συμβάσεως των Βρυξελλών ορίζει τα εξής:

«Τα δημόσια έγγραφα που έχουν εκδοθεί και είναι εκτελεστά σε συμβαλλόμενο κράτος περιβάλλονται, κατόπιν αιτήσεως, τον εκτελεστήριο τύπο σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος κατά τη διαδικασία των άρθρων 31 και επ. Η αίτηση απορρίπτεται μόνο αν η εκτέλεση του δημοσίου εγγράφου αντίκειται στη δημόσια τάξη του κράτους εκτελέσεως.

Το προσκομιζόμενο έγγραφο πρέπει να συγκεντρώνει τις αναγκαίες προϋποθέσεις γνησιότητας στο κράτος προελεύσεως.

Οι διατάξεις του τμήματος 3 του τίτλου III εφαρμόζονται εφόσον συντρέχει περίπτωση.»

- 6 Το άρθρο 50, πρώτη παράγραφος, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως των Βρυξελλών αντικαταστάθηκε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14 της Συμβάσεως της 26ης Μαΐου 1989 σχετικά με την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας (ΕΕ L 285, σ. 1, στο εξής: τρίτη σύμβαση προσχωρήσεως), από το ακόλουθο πανομοιότυπο κείμενο (όσον αφορά το γαλλικό κείμενο του ίδιου άρθρου, η διατύπωσή του υπέστη ορισμένες τροποποιήσεις):

«Τα δημόσια έγγραφα, που έχουν εκδοθεί και είναι εκτελεστά σε συμβαλλόμενο κράτος, περιβάλλονται, κατόπιν αιτήσεως, τον εκτελεστήριο τύπο σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος κατά τη διαδικασία των άρθρων 31 και επόμενα.»

- 7 Κατόπιν της τροποποίησεως αυτής, το άρθρο 50 της Συμβάσεως των Βρυξελλών έχει πανομοιότυπη διατύπωση με το άρθρο 50 της Συμβάσεως της 16ης Σεπτεμβρίου 1988 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ L 319, σ. 9, στο εξής: Σύμβαση του Λουγκάνο).
- 8 Κατά το άρθρο 478, παράγραφος 1, σημείο 5, του *retsplejelov* (δανικού Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας), αναγκαστική εκτέλεση χωρεί βάσει εγγράφου περί αναγνωρίσεως χρέους, εφόσον το σχετικό έγγραφο προβλέπει ρητά τη δυνατότητα αυτή.

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 9 Μεταξύ 1990 και 1992 ο F. G. Christensen υπέγραψε τρία έγγραφα περί αναγνωρίσεως χρέους (*Gældsbev*), με τα οποία αναγνώρισε ότι όφειλε στην *Unibank*, τράπεζα δανικού δικαίου με έδρα το Άρχους (Δανία), 270 000 δανικές κορώνες (DKR), 422 000 DKR και 138 000 DKR, καθώς και τους αναλογούντες τόκους. Τα τρία αυτά

έγγραφα είναι δακτυλογραφημένα και έχουν υπογραφεί επίσης από ένα άλλο πρόσωπο, κατά πάσα πιθανότητα υπάλληλο της Unibank, ο οποίος βεβαιώνει την υπογραφή του οφειλέτη. Τα εν λόγω έγγραφα προβλέπουν ρητά ότι μπορούν, κατά το άρθρο 478 του *retsplejelov*, να χρησιμεύσουν ως έρεισμα για την πραγματοποίηση αναγκαστικής εκτελέσεως.

- 10 Όταν καταρτίστηκαν τα έγγραφα περί αναγνώρισεως χρέους, ο οφειλέτης κατοικούσε στη Δανία. Στη συνέχεια εγκαταστάθηκε στο Weiterstadt της Γερμανίας, όπου η Unibank του κοινοποίησε τα εν λόγω έγγραφα. Κατόπιν αιτήσεως της Unibank, το Landgericht Darmstadt, το οποίο έχει αρμοδιότητα για το Weiterstadt, επέτρεψε την πραγματοποίηση εκτελέσεως βάσει των εν λόγω εγγράφων. Ο F. G. Christensen εφείσβαλε την απόφαση αυτή ενώπιον του Oberlandesgericht Frankfurt am Main. Το δευτεροβάθμιο αυτό δικαστήριο, κρίνοντας ότι ο F. G. Christensen γνωστοποίησε κατά τη διάρκεια της δίκης ότι είχε αναχωρήσει από τη Γερμανία, χωρίς εντούτοις να γνωστοποιήσει τη νέα διεύθυνσή του, αποφάνθηκε ότι η Unibank δεν είχε πλέον έννομο συμφέρον, αφού δεν μπορούσε πλέον να προβεί σε αναγκαστική εκτέλεση στη Γερμανία βάσει των εγγράφων περί αναγνώρισεως χρέους, και, κατόπιν αυτού, απέρριψε την έφεση που είχε ασκηθεί ενώπιόν του.
- 11 Η Unibank άσκησε αναίρεση ενώπιον του Bundesgerichtshof, το οποίο ανέστειλε τη διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

« 1) Αποτελεί δημόσιο έγγραφο, κατά την έννοια του άρθρου 50 της Συμβάσεως των Βρυξελλών, το έγγραφο περί αναγνώρισεως χρέους που έχει υπογραφεί από τον οφειλέτη χωρίς καμία συμμετοχή δημοσίου λειτουργού — όπως είναι το *Gaeldsbrev* του δανικού δικαίου (άρθρο 478, παράγραφος 1, σημείο 5, του δανικού νόμου *retsplejelov*) — αν στο έγγραφο αυτό προβλέπεται ρητά ότι η αναγκαστική εκτέλεση μπορεί να στηριχθεί επ' αυτού και αν επιπλέον η αναγκαστική εκτέλεση μπορεί να στηριχθεί επ' αυτού σύμφωνα με τη νομοθεσία του κράτους μέλους όπου καταρτίστηκε, υπό την επιφύλαξη πάντως ότι το αρμόδιο για την αναγκαστική εκτέλεση δικαστήριο μπορεί να απορρίψει την αίτηση του δανειστή περί αναγκαστικής εκτελέσεως, εφόσον, λόγω αντιρρήσεων που έχουν προβληθεί κατά του ερείσματος της αναγκαστικής εκτελέσεως, είναι αμφίβολο κατά πόσο πρέπει να χωρήσει αναγκαστική εκτέλεση;

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

- 2) Καθίσταται η αίτηση αναγνώρισεως μιας δικαστικής αποφάσεως ή ενός δημόσιου εγγράφου, η οποία έχει υποβληθεί στο κατά τόπο αρμόδιο δικαστήριο υπό την έννοια του άρθρου 32, δεύτερη παράγραφος, της Συμβάσεως, απαράδεκτη ή αβάσιμη λόγω του ότι ο οφειλέτης, ενόσω ακόμη εκκρεμεί η κατά το άρθρο 36 της Συμβάσεως προσφυγή, αναχωρεί από το κράτος στο οποίο έχει ασκηθεί η προσφυγή και δεν είναι γνωστός ο νέος τόπος διαμονής του;»

Επί του πρώτου ερωτήματος

- 12 Με το πρώτο ερώτημα το αιτούν δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν αν ένα εκτελεστό έγγραφο περί αναγνώρισεως χρέους, το οποίο έχει καταρτιστεί χωρίς τη συμμετοχή δημοσίου λειτουργού, συνιστά δημόσιο έγγραφο κατά την έννοια του άρθρου 50 της Συμβάσεως των Βρυξελλών.
- 13 Η Unibank ισχυρίζεται ότι στο ερώτημα αυτό πρέπει να δοθεί καταφατική απάντηση. Αντίθετα, ο F. G. Christensen, η Γερμανική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, καθώς και η Επιτροπή, υποστηρίζουν ότι το επίθετο «δημόσιο» σημαίνει ότι η διευκόλυνση της εκτελέσεως που προβλέπει η Σύμβαση των Βρυξελλών δεν ισχύει για όλα τα έγγραφα, αλλά μόνο για τα έγγραφα των οποίων η γνησιότητα βεβαιώνεται από αρμόδια δημόσια αρχή.
- 14 Συναφώς υπενθυμίζεται εκ προοιμίου ότι το άρθρο 50 της Συμβάσεως των Βρυξελλών εξομοιώνει τα «δημόσια έγγραφα που έχουν εκδοθεί και είναι εκτελεστά σε συμβαλλόμενο κράτος», όσον αφορά την εκτελεσιότητά τους εντός των άλλων συμβαλλομένων κρατών, προς τις δικαστικές αποφάσεις που προβλέπονται στο άρθρο 25 της ίδιας αυτής Συμβάσεως, καθόσον ορίζει ότι στα εν λόγω έγγραφα εφαρμόζονται οι διατάξεις περί εκτελέσεως των άρθρων 31 επ. της Συμβάσεως. Με τις εν λόγω διατάξεις επιδιώκεται, συγκεκριμένα, η επίτευξη ενός από τους θεμελιώδεις σκοπούς της Συμβάσεως των Βρυξελλών, δηλαδή της κατά το δυνατόν

διευκολύνσεως της «ελεύθερης κυκλοφορίας» των δικαστικών αποφάσεων, με τη θέσπιση μιας απλής και ταχείας διαδικασίας για την περιαφή του εκτελεστηρίου τύπου (βλ. αποφάσεις της 2ας Ιουλίου 1985, 148/84, Deutsche Genossenschaftsbank, Συλλογή 1985, σ. 1981, σκέψη 16, και της 2ας Ιουνίου 1994, C-414/92, Solo Kleinmotoren, Συλλογή 1994, σ. I-2237, σκέψη 20).

- 15 Εφόσον για την πραγματοποίηση αναγκαστικής εκτελέσεως βάσει των εγγράφων που εμπíπτουν στο άρθρο 50 της Συμβάσεως των Βρυξελλών ισχύουν οι ίδιες ακριβώς προϋποθέσεις που ισχύουν για τις δικαστικές αποφάσεις, η γνησιότητα των εγγράφων αυτών πρέπει να αποδεικνύεται αναμφισβήτητα, ώστε το δικαστήριο του κράτους εκτελέσεως να μπορεί να θεωρήσει δεδομένη τη γνησιότητά τους. Εφόσον όμως για τα έγγραφα που καταρτίζονται μεταξύ ιδιωτών δεν ισχύει το τεκμήριο γνησιότητας, η συμμετοχή δημόσιας αρχής ή άλλης αρχής εξουσιοδοτημένης προς τούτο από το κράτος καταρτίσεως του εγγράφου είναι αναγκαία για να προσδοθεί στα έγγραφα αυτά η ιδιότητα των δημοσίων εγγράφων.
- 16 Η ορθότητα αυτής της ερμηνείας του άρθρου 50 της Συμβάσεως των Βρυξελλών επιβεβαιώνεται από την έκθεση Jenard-Möller σχετικά με τη Σύμβαση του Λουγκάνο (ΕΕ 1990, C 189, σ. 57, στο εξής: έκθεση Jenard-Möller).
- 17 Συγκεκριμένα, στο σημείο 72 της εκθέσεως Jenard-Möller υπενθυμίζεται ότι οι αντιπρόσωποι των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ζώνης Ελεύθερων Συναλλαγών (ΕΖΕΣ) είχαν ζητήσει να διευκρινισθούν οι προϋποθέσεις τις οποίες πρέπει να συγκεντρώνει ένα δημόσιο έγγραφο για να θεωρηθεί δημόσιο κατά την έννοια του άρθρου 50 της Συμβάσεως του Λουγκάνο. Συναφώς αναφέρονται τρεις προϋποθέσεις, οι οποίες είναι οι εξής: «η γνησιότητα του εγγράφου πρέπει να έχει θεωρηθεί από μια δημόσια αρχή, η γνησιότητα αυτή πρέπει να αναφέρεται στο περιεχόμενο του εγγράφου και όχι μόνο, για παράδειγμα, στην υπογραφή του, το έγγραφο πρέπει να είναι το ίδιο εκτελεστό στο κράτος στο οποίο έχει καταρτιστεί».
- 18 Κατά συνέπεια, σύμφωνα με την έκθεση αυτή, η συμμετοχή δημόσιας αρχής είναι αναγκαία για τον χαρακτηρισμό ενός εγγράφου ως δημοσίου υπό την έννοια του άρθρου 50 της Συμβάσεως του Λουγκάνο.

- 19 Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το άρθρο 50 της Συμβάσεως των Βρυξελλών και το ταυτάριθμο άρθρο της Συμβάσεως του Λουγκάνο δεν είχαν την ίδια διατύπωση (όσον αφορά το γαλλικό κείμενο) κατά τον κρίσιμο για την κύρια δίκη χρόνο και ότι στην έκθεση Jenard σχετικά με τη Σύμβαση των Βρυξελλών (ΕΕ 1986, C 298, σ. 29) δεν αναφέρονται τα κριτήρια στα οποία πρέπει να ανταποκρίνονται τα δημόσια έγγραφα, αλλ' απλώς επαναλαμβάνονται οι προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 50 της εν λόγω Συμβάσεως.
- 20 Εντούτοις, η μόνη διαφορά διατυπώσεως στο σημείο αυτό μεταξύ των κειμένων των δύο Συμβάσεων συνίστατο στο ότι στο γαλλικό κείμενο της Συμβάσεως των Βρυξελλών χρησιμοποιούνταν η έκφραση «*renvêtu de la formule exécutoire*», ενώ στη Σύμβαση του Λουγκάνο χρησιμοποιούνταν η έκφραση «*déclarés exécutoires*» (η διατύπωση του ελληνικού κειμένου ήταν πανομοιότυπη). Επιπλέον, από το σημείο 29 της εκθέσεως De Almeida Cruz, Desantes Real και Jenard σχετικά με την τρίτη σύμβαση προσχωρήσεως (ΕΕ 1990, C 189, σ. 35) προκύπτει ότι σκοπός της τελευταίας αυτής Συμβάσεως, με την οποία τροποποιήθηκε η διατύπωση του άρθρου 50 της Συμβάσεως των Βρυξελλών, ώστε να συμπέσει με τη διατύπωση του άρθρου 50 της Συμβάσεως του Λουγκάνο, ήταν να ευθυγραμμισθούν στο σημείο αυτό οι δύο Συμβάσεις, δεδομένου μάλιστα ότι οι δύο αυτές εκφράσεις μπορούν να θεωρηθούν σχεδόν ισοδύναμες.
- 21 Κατόπιν όλων των ανωτέρω, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το έγγραφο περί αναγνώρισεως χρέους, το οποίο είναι εκτελεστό κατά το δίκαιο του κράτους στο οποίο καταρτίστηκε και του οποίου η γνησιότητα δεν έχει βεβαιωθεί από δημόσια αρχή ή άλλη αρχή εξουσιοδοτημένη προς τούτο από το εν λόγω κράτος, δεν αποτελεί δημόσιο έγγραφο κατά την έννοια του άρθρου 50 της Συμβάσεως των Βρυξελλών.

Επί του δεύτερου ερωτήματος

- 22 Κατόπιν της απαντήσεως που δόθηκε στο πρώτο ερώτημα, παρέλκει η απάντηση στο δεύτερο.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 23 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Γερμανική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, καθώς και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με διάταξη της 26ης Ιουνίου 1997 το Bundesgerichtshof, αποφαινεται:

Το έγγραφο περί αναγνώρισεως χρέους, το οποίο είναι εκτελεστό κατά το δίκαιο του κράτους στο οποίο καταρτίστηκε και του οποίου η γνησιότητα δεν έχει βεβαιωθεί από δημόσια αρχή ή άλλη αρχή εξουσιοδοτημένη προς τούτο από το εν λόγω κράτος, δεν αποτελεί δημόσιο έγγραφο κατά την έννοια του άρθρου 50 της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τη σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 σχετικά με την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και

Βόρειας Ιρλανδίας και με τη σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 σχετικά με την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Puissochet

Moitinho de Almeida

Edward

Sevón

Wathelet

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Ιουνίου 1999.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

R. Grass

J.-P. Puissochet